

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Novum Gratiae Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris, Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ Coenobii In Bvrgos

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Caput IV. Virgo Deipara desponsat eam filio suo dilectissimo, isque ei fidelis ac benevolus est, ut sponsus: erudit eam ut Magister, suaque cruce invitatur ad patiendum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

semper ab hinc tamen eam amplius
reverebatur ac amabat: serviebat
illi ut Filia, observabatque eam ut
veram Matrem, uti Divus Joannes
Evangelista observarat eam, postea-
quam Christus Dominus illam ei in
Matrem assignavit.

CAPUT IV.

*Virgo Deipara desponsat eam filio suo
dilectissimo, isque ei fidelis ac benevo-
lus est, ut Sponsus: erudit eam
ut Magister, suamque Cru-
ce invitat ad patien-
dum.*

UT primùm vidit Deus, quod A-
dam filius secundùm gratiam
suam esset, protinus ei (ut loquitur
D. Basil. orat. 2. Gen. v. 15.) Paternum
suum amorem demonstravit: siqui-
dem ei mox amèntissimum illum Pa-
radisum, quem manibus suis plan-
taverat inhabitandum dedit; Non
minùs, quinimò haud paulò etiam
majus quid præstitit filiæ suæ Joan-
næ Intemerata Deipara Virgo MA-
RIA: Ut primùm namque ei in
Matrem ordinata est, constituit
non terrenum quempiam Paradi-
sum suâ manu factû, eidem donare;
sed benedictum fructum illum, pu-
rissimi uteri sui impartiri. Coelestem
Divinamque hanc gratiam percepit
parvula Joanna una dierum, dum
orationi magnâ devotione in Sa-
crario suo vacaret, apparuit quippe
ei Augustissima Cælorum Regina,
cum gloriosissimo Filio suo Ma-
ternis brachiis insidente.

Puer parvus, ut apparebat, ætate
quasi annorum quatuordecim vide-
batur, omni decore ac formâ
elegantior. Cum utraque Regia
Majestatem advenerant, ingenti
splendore ac gloria corusei Sancti
Patriarchæ Dominicus & Francis-
cus, sicut & Diva Catharina de
Senis. Relucebat ab hæc Sanctorum
præsentia in modum cæli cujusdam
Sacrarium: Parvula nostra attentè
spectabat omnia. Aspiciebat mi-
ram pulchritudinem Matris, ac
Majestatem ejus Filii. Ut ergò vidit
Sanctissima Virgo, Joannam ità
spectaculo abreptam, ait. Quid est
Filia? quid tibi videtur de parvu-
lo isto, quem ulnarum mearum
throno insidentè aspicias? Putasne
Cælum pulchritudinem similem,
creatam habere? An non facies ista,
regno digna est? Putasne ab ortu
solis, usque ad occasum uspiam,
tam amabilis vultus reperiendus,
est? Quid dulcius spectari potest,
ocellis istis? An non ii ostendunt
felicitatem ejus qui sese in illis in-
spicit perinde ac duobus speculis,
cristallinis? Filia mea, visne eidem
manum tuam porrigere, ac spon-
dere, te sponsam ei fore? Respon-
dit parvula innocenti simplicitate,
ego proposui Sanctimonialis fieri,
ac virginitatem meam Domino
Deo consecrare; Attamen non
in hoc sita est mea difficultas,
quandoquidem is mihi significat,
& ego in anima mea experior,
quod desponsatio cum infante
isto, propositum hoc meum im-
pedi-

*Beatissima
Virgo cum
parvulo fi-
lio ac aliis
sanctis ei
apparet &
eam allo-
quitur.*

*Quærit an
in Sponsam
Filio suo
cedere ve-
lit.*

pedire nequeat, imò ego existimo
 illius amore me castiorem, & at-
 tactu fore puriorem, & si ejus
 Sponsa sum, me tantò magis labis
 expertè virginè fore. Verùm amā-
 tissima Mater, quàm hic infantu-
 lus plenus est decore & gratiā!
 Quàm pulcher, quàm suavis,
 quàm plenus majestare! Multò is
 sanè pretio dignus est; & ego nihil
 habeo; & ipsa valeo nihil. Pulchel-
 lus hic infans non me vult habere.
 Imò, respondit Deipara, vult ipse,
 si tu velis. Quandoquidem sic res
 habet, bene est, (reponit illa) itaq;
 Mater, si ille me habere vult, &
 ego cum habere volo. Vix hæc
 verba effata est, & extento infantu-
 lus brachio, manum ei porrexit in
 signum desponsationis, & Beatissi-
 ma Virgo MARIA indidit digito
 ejus, qui cordis seu cordialis dicitur;
 pretiosissimum annulum, in signum
 subarrhationis pactique sponsalicii.
 Post hæc parvulam suavissimè
 complexa est velut Filii sui Spon-
 sam, & uterque, tam filius quàm
 Mater benedictione suâ eam mu-
 nière; uti & alii Sancti, qui postea-
 quam ei benedixère, felicitatem il-
 lam ei sunt gratulati. Inter hæc gra-
 tiarum Divinarum dona, provida
 nostra parvula summè se anxiam
 sentiebat, una ex parte quòd tan-
 to opere Cœlorum Reginæ obligata
 esset, alterâ verò, quòd impotentem
 se gratiæ referendæ videbat. Sanè
 nobili ac Heroico animo major
 crux non est, quàm magna in obli-
 gatione, magna impotentia. Qua-

propter conversa ad Sanctos, in-
 genti cum sensu animi lachryma-
 bunda ait: Vos mei Sancti Patres,
 ac Magistri, amabò dicitè, quid
 facto opus, ut ego Divinæ huic
 Virgini condignè servire possim?
 Jam equidem ea mei Dominium
 obtinet, animam ego ei corque
 tradidi, sed quid hoc illi est, cui e-
 go tantum debeo? Quid porò
 agendum, quod illi acceptum
 gratumq; sit? Sancti ad hoc respon-
 dère. Filia si huic Cœlesti Virgini,
 complacere vis, ama ardentè,
 Sanctissimum ejus Filium, quem
 ipsa tibi in sponsum tradidit; pro-
 cul jube facessere ludos, aliàsque
 pueriles nugas; bullas, & crepun-
 dia. Nam tu sic vivere, sicque
 actiones instituere debes, ut ad-
 ulta Virgo. Loco nugarum, de-
 bent in te resplendere exercitia
 sapientiæ; Ad omnia paratum
 habes de cœlo lumen, ne te finas
 à vanitate mundi seduci. Clari
 namque ac perspicaces oculi fa-
 cile vident, nihil in orbe esse nisi
 imposturam & mendacium, quod
 alioquin turbidi & caligantes ocu-
 li ut ipsam veritatem æstimant.
 Nunc Sponsa Dei esse debes.
 Quare abhinc velut veram Spon-
 sam, ejus honori ac gloriæ propa-
 ganda cum primis intentam te esse
 oportet.
 Divinâ hæc instructione ei data,
 tota apparitio illa videri desit, &
 exinde parvula Joanna nullo majore
 arsit desiderio, quàm omni tem-
 pore in præsentia Sponsi sui versari;

*Pulchra de-
dem à san-
ctis præce-
ptoribus
instructio
data.*

R III
36

*Christus
eam sibi de-
sponsat.
Mater a-
nulo sub-
arrhat.*

*Animi ge-
nerosi in-
doles.*

*Joanna-
nicè obser-
vat spon-
sum suum
& ab eo ob-
& vivat.*

B. 3. Cœle-

Cœlestis item Sponsus, per Can-
cellos (*Cant. 2. v. 9.*) omnia sponsæ
sue vestigia observabat, prorsus
quoque zelotypus, omnes ejus co-
gitationes unice appetens, vetabat,
ne quis ejus mentem amor alius
quàm sui solius subiret, locumque
in ea capesseret. Nunquam eam de-
ferēbat; nocte diuque aderat, cum
ea colloquens, eamque invisens,
nunc quidem apertus reiectusque,
nunc velatus & aliam formam in-
dutus.

*Christus ab
ea flores le-
gentis flores
petis,*

Hæc omnia sunt operationes
amoris, nunquam otiosi, ut Lauren-
tius Justinianus testatur. Duxerant
eam quodam tempore secum pa-
rentes ad hortum Licentiani cujus-
piam & Medici Civitatis Burgensis
Antonii de Aguilar nomine; dum
illic nostra Joanna flores legit, subi-
tò ac ex insperato, videt ponè ad la-
tus suum suprâ modum speciosum
puellum, qui ait ad eam: Parvula da
mihi de floribus tuis. Illa respon-
dit; Quos à me flores petis? Quid
agis? Cur non ipse? Illos colli-
gis? Ad hoc responsum vidit par-
vulum subridentem, & reidentem
ore iterum ab se flores petentem.
Hoc in alloquio, id evenit ei, quod
duobus discipulis cum Christo in
Emans gradientibus, qui nesciēre
quidem cum quo confabularentur,
introrsus tamen sentiebant, quod
interloquendum corda eorum igne
Divini Amoris accensa essent: Ità
nesciebat pariter parvula nostra
Joanna cum quo colloqueretur,
sentiebat tamen cor suum amore

istius parvuli collinescere; Ne ve-
rò isti parvulo fortè adversaretur ait
ei. O pulcher parvule, tunc flori-
bus egeas? ego penitus exittimo
te esse velut pulcherrimum florem
campi (*Cant. 6. 2. v. 1.*) si tamen ni-
hilominus de meis floribus ali-
quid petis, en hos paucos quos
habeo accipe; nec grave tibi sit
modicum prætolari, ego ibo tibi
captura plures. Ubi Christus eam
latus expectasset, abiit illa, rediit-
que solite, cum lectis iteratò flo-
ribus, eosque in sinu parvuli repo-
suit, atque orâ tunicellæ ejus conte-
gens, dixit ei: Jam nemo scit te
flores ferre, & ità nemo tibi ad-
versabitur, si tamen quispiam no-
taret flores te gestare, dic me tibi
eos dedisse, sic nemo tibi, sed po-
tius mihi molestiam faceffet.
Hicce parvulus evanuit. Nostra au-
tem parvula mysteriū istud id tem-
poris non cognovit, sed longè post,
acri ac rigidâ hyeme, ubi Christus
ei apparuit, aliquot flores manu ge-
stans in specie pusionis, qui in horto
illi apparuerat ajens ad eam: No-
stine me? Cui illa, videor mihi, re-
sponderet, alias vidisse te. Novisti-
ne hos flores? prosequitur pugio.
At illa: Non est, inquit, nunc hu-
jusmodi florum tempus, ve-
rum dicis Sponsa mea (infert pu-
gio) neque enim hoc eos lectos
tempore mihi dedisti. Tunc re-
cordata exclamabat? Eia Domi-
ne mi! jam nunc in memoriam
redeunt flores isti: Eo quantum-
vis tempore, velut infans exhibi-

*Suavissi-
mus par-
vulorum
lusus.*

ram mihi à tuâ majestate gratiam
 benevolentiamque non agnove-
 rim. Profecit intercâ ingratitudo
 mea, dum aucta tui erga me amo-
 ris argumenta. O sponse dulcissi-
 me! quis sis, innotescit facile ex de-
 sectibus gratiæ, quam ex solo infi-
 nita bonitatis tuæ impulsu præro-
 gas. Hæc illa ex agnitione tantas sibi
 in tenellâ adhuc præstitas à Deo gra-
 tias, effata est, quando eam carissi-
 mam veluti sponsam in benedictio-
 nibus dulcedinis suæ præveniens
 tractavit. Divinus ipse sponsus, à
 die desponsationis suæ cum Joan-
 nâ, tanquam Magister instituendæ
 ipsius curam in se recepit. Siquidem
 (innuente D. Matre Theresia) per-
 pauci inveniuntur sic amatis & visi-
 tatis à Deo personis idonei modera-
 tores. Quandoquidem Spiritus
 Sancti loquela subtilis admodum &
 delicata, captu penetraturoque per
 quam difficilis est, ita ut ad securam
 præfatarum personarû directione,
 in Magistro plurima requirantur.
 Quamobrem in instituenda Spon-
 sâ suâ Sor. Joannâ nulli alteri Deus
 Magister, tum concredidit, sed sibi
 soli reservatum voluit; ut videlicet,
 velut altera Mariâ, ad pedes JESU
 doctrinam suam, ac divina eloquia
 sedulo audire adimplereque factis
 posset. Primò omnium eam in o-
 randi studio instituit, præcepta re-
 gularumque tam meditandi, tum con-
 templandi tradidit, invisibili quoque
 ealamò, cordi ejus, ceu tabulâ rase
 nitidâque omnia & singula opera
 vitæ, passionis, mortisque suæ in-

scripsit. Atque ut teneris ab un-
 guiculis, ad sui imitationem pellice-
 ret, ferè quot diebus ei specie pu-
 sionis cruce humeros onusti appa-
 rebat, suavissimæque vocis sono
 eam compellabat dicens: Sponsa
 mea, cne in hæc cruce portandâ me
 juvare parata? Talibus verbis ac
 specie sui ccelestis Sponsi exardescer-
 bat cor ejus, celerique cursu con-
 tendens ad Crucem, ab humeris sui
 Salvatoris sublatam, suis imposuit.
 Certâ quadam die iteum ei in eâ-
 dem formâ apparuit, parvuli videli-
 cet, crucem humeris bajulantis, sed
 usque adeò pondere gravati, atque
 defatigati, ut indicaturus videretur,
 sese ulterius provehere non posse.
 Magnam compassionem Sponsæ
 ejus conscivit spectaculum istud,
 corque ejus penitissimè convulne-
 ravit. Rogabat igitur Dominum,
 vellet ei (ut sepius fecerat) suam
 Crucem dare. Quo sibi negato,
 capit amarissimè flere; dumque itâ
 fleret anxieturque, ait ille: Vis tu
 Crucem hanc portare donec vivis?
 Illa respondit etiam Domine. Do-
 minus porrò ad eam ait. Ad rem
 grandem te obrulisti. Sicque Cru-
 cem ejus humeris imposuit. Vix
 Cruce humeris exceptâ, dolore
 simul repleta fuit; sentiebat etiam,
 se tantò sub pondere, ne movere
 quidem posse; ait igitur: Non pos-
 sum cruce hæc onusta usquam,
 progredi. Dominus respondit illi:
 Cadendo resurgendo, exemplo,
 meo, me sequi assequique opor-
 tet. Quibus dictis Dominus eva-
 nuit;

*Christus
 ipse sit ejus
 Magister.*

*Orandi
 contem-
 plandi mo-
 dum eam
 doce.*

*Blandè in-
 vitat ad
 Crucem
 ferendam.*

*Apparet
 illi Crucem
 onustus.*

*Quærit an
 se juvare
 in ea feren-
 da velit.*

RIII
 36

*Qualiter
ad Deum
peruenien-
dum.*

nuit, intravitque illic ancilla ad
eam, que ex occulto, omnia illic
gesta audierat ac viderat. Aitque
illi: parvula quidnam agis? quò-
cum sermonem miscuisti? Illa
velut parvula candida simplicitate
respondit, cum parvulo quodam
pustone, miræ pulchritudinis & sua-
vitatis, qui mihi dixit, quod me
in regnum Patris sui velit intro-
ducere; Et vis nē tu lubeas ac
prompta (iterat ait ancilla) cum
eo illuc ire? Etiam, reponit par-
vula, quia multa bona loquitur mi-
hi, ac me docet. Hæc illi sexenni
evenere. Tam tempestivè erexit se
ad ferendam Crucem, Sponsus-
que suum amantissimum imitan-
dum.

*Sexennis
puellula jã
Cruci fe-
renda ap-
tatur.*

Haud tamen solò bono isto
Sponse suæ affectu ac promptitu-
dine ferendæ crucis contentus erat
Dominus; sed cordi ejus simul &
semet infigere voluit: Itaque qua-
dam dierum vidit complures ad se
venientes Angelos, quorum unus
mirè splendentem gestabat manu
Crucem, ceteri induti erant præ-
longis ac fluentibus togis, candore
nivem vincuntibus, quamvis eo-
rum desuper sacerdotali stolâ cru-
cibus ex omni parte obsitã operie-
batur; Igitur circumdantes eam
Angeli, brachia arcè strinxere sto-
lâ, porro gestabat crucem Ange-
lus, eam humero illius imponens,
aitque. Crucem hanc mittit tibi
Sponsus tuus pro totâ vitâ tuâ,
velut pretiosum suum monile.
Hæc est clavis cordis illius, quod
Gazophylacium est omnium the-

*Christus
per Ange-
los crucem
mittit Jo-
anna.*

sauroŕi Patris ejus: Hæc est scala,
& vitæ Dux ad superna, suiq; æter-
nam fructuŕem. Suscepit Crucem
hanc Sor. Joanna, profundissimâ
demissione ac reverentiâ, brachiis-
que eam complexa, firmissimò sta-
tuit, totò vitæ suæ decursu, nun-
quam eam deponere. Super illud
divinæ Sponse effatum in Canti-
co Canticorum. Trahe me post te,
& curtemus in odorem unguen-
torum tuorum. (Cantic. 1. v. 3.)
Mellifluus Doctor Bernardus sin-
gulari affectu, verborumque suavi-
tate Christum Salvatorem nostrum
alloquitur: quæ proposito nostro
non inconcinne quadrat. O Do-
mine, inquit ille: quàm pauci sunt,
qui ista dicunt; & pauciores qui
faciunt! (Bern. in Cantic. serm. 2.)
Volumus quidem omnes regnare
tecum, sed non omnes volumus pati
tecum; volumus quidem tua di-
vinitate frui, sed per angustam cru-
cis viam te sequi recusamus: parvu-
la nostra Joannam non sic egit: sed
sua in tenellâ ætate crucem Domini
summò amore compl. xi est; ne-
que eam unquam deserere voluit.

*Eam avidè
excipit.*

*Neque un-
quam de-
seruit.*

CAPIT V.

*De virtutibus, quas Deus Sponsam
suam in pueritiã docuit: deque
zelò, quò easdem illa ex-
ercuit.*

EXORTA cum ineunte ætate virtu-
tes ceteras omnes longò post se
intervallò relinquunt. Quod cur-
rus ille Cherubicus apud Ezechie-
lem (Ezech. c. 1. v. 10.) cetera inter
myl-